

"אל אתיחאד" היומי הוא אנו-אתם

אמיל חביבי (נצרת)

מאז ועידתה הקודמת (1981) השיגה מפלגתנו, בהדרכת הוועד המרכזי היוצא, הישגים מכובדים, אשר הוכיחו את נכונות הקו הפוליטי והאירגוני של המפלגה ואת נכונות המוני-העם המדוכאים לעמוד מול ההסתערות הריאקציונית ולצעוד קדימה.

הרשון לי לציין בין הישגים אלו את הופעתו של עתוננו "אל-אתיחאד" כעתון יומי מאז מאי 1983, ולא רק משום שהאימרה העממית גורסת: "אין אדם האומר ששמן הזית שלו עכור". הרי "אל-אתיחאד" אינו רק שמן הזית הנקי ביותר, שניתן למצוא בארץ כמו ישראל, אלא הוא גם עץ הזית העתיק ביותר, הנדיב ביותר והירוק בכל ימות השנה.

לא קל היה להנהגת המפלגה, אשר הצטיינה תמיד בסירובה לקבל החלטות הרפתקניות או פזיזות, להכריע בשאלה כבודת משקל זו, אשר היתה אחד החלומות היפים והישנים ביותר של המוני העם הערבי הפלסטיני מאז שנת 1946, בה הכרזנו לראשונה על מגבית ציבורית להפיכת "אל-אתיחאד" לעתון יומי. אני שמח לציין את תרומתו הישירה להכרעה היסטורית זו של המזכיר הכללי שלנו, החבר מאיר וילנר.

הימים היו ימי חשבון-נפש נוקב לאחר רעידת-האדמה אשר פקדה את ארצנו בזמן מלחמת לבנון התוקפנית האחרונה. היתה זו מלחמה שלא התנסינו בכמותה לא רק מבחינת אורכה ואכזריותה, אלא, ובעיקר, מבחינת המטרה הכללית שהתוקפנים הציבו בפניה: להנחית מכה מוחצת על כלל תנועת השיחרור הלאומי באזורנו, על כלל כוחות הקידמה והשלום בארצנו, ולהשליט את סדר ה"רייך" של רייגן ובגין, שרון והייג, ו"הממלופים" שלהם על עולמנו לאלף שנה.

בעומק ליבותינו חשנו, כי גורלנו-עתידנו, גם שלנו כאן, בישראל, משמש מטרה ישירה למלחמה תוקפנית זו. אנו, יהודים כערבים, הבנו אז, שהמצור על מערב-ביירות הוא גם מצור על כוחות הקידמה והדמוקרטיה בישראל, ושאם יעלה בידי שרון ואיתן להרוס את ביירות — הם יעברו להריסת עתידנו.

לא התנסינו במלחמה דוגמת מלחמת לבנון גם מבחינת המלחמה הפסיכולוגית של שקרים, הטעויות ואיומים, שהתלוותה אליה, ושבה נטלו חלק כל אמצעי התקשורת של ה"עולם החופשי" ובכל השפות של עולם זה, ובראשן — השפה הערבית. לא נשאר לציבור שלנו מקור נאמן אחר פרט ל"אל-אתיחאד", שהופיע אז בימים שלישי וששי. אנשים טובים מפשרטי העם הודו בפנינו, כי היו מצפים בקוצר רוח שיגיע העתון ביום שלישי, כדי שיעלה את המוראל שלהם. אך כעבור יום-יומיים חזרו להרגיש, כאילו עולמם נחרב על ראשם, ושוב ציפו לעתון יום ששי. "הוציאו את העתון יום-יום" — דרשו מאתנו.

לדרישה צודקת וחיונית זו, כמו לכל ייתר הדרישות הצודקות והחיוניות, נענתה מפלגתנו למרות כל קשייה ומצבה הכספי הידוע, ולא לטובה. הערכנו נכונה, כי ביצוע משימה ציבורית זו הוא עניין מחוייב המציאות, בשל, וכי אפשר לסמוך על המפלגה, חבריה ואוהדיה, כי אפשר לסמוך על עמנו, אשר הצליח להיחלץ מרעידת-האדמה האחרונה כשהוא יציב יותר, מחושל יותר, ונכון יותר למערכות הבאות.

איני סבור, כי חבלי הלידה של "אל-אתיחאד" לפני 42 שנה שונים מחבלי הלידה של כל עתון לוחם, עתון קומוניסטי.

אשר לעתון "אל-אתיחאד", הוא נולד בשנים האחרונות של המנדט הבריטי על ארצנו מלבו של מעמד הפועלים הפלסטיני הצעיר והתוסס. היה עלינו להיכנס, בלי כל הכנה מוקדמת לחזית הקרב — להצלת עמנו מהטרגדיה אשר היתה מנת חלקו בשנת '48. אחד הצעדים הראשונים בהם נקטו שלטונות המנדט הבריטי, בנסיונם להסיר כל מכשול בדרכם, היה שלילת רשיונו של "אל-אתיחאד" בסוף שנת '47. אין אני בא לגולל את ההיסטוריה של העתון הקומוניסטי הלגאלי הראשון בשפה הערבית בארצנו, שהעורך הראשי הראשון של "אל-אתיחאד", חברנו ומורנו המנוח אמיל תומא, הגדיר אותה כ"היסטוריה של עם". ברצוני רק להדגיש בפני הדור הצעיר הנוכחי והדורות הבאים עובדה אשר ציינה את ההיסטוריה של "אל-אתיחאד": כל מי שרוקם מזימות נגד העם הזה, במטרה לגרש אותו מארצו, מנסה קודם-כל להסיר מדרך ביצוע מזימותיו את המכשול אשר שמו "אל-אתיחאד".

"אל-אתיחאד" הוא עתון קומוניסטי מבטן ולידה, עתון מהפכני של מעמד הפועלים בארצו; הוא מודרך על ידי הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המפלגה המהפכנית של מעמד הפועלים בארצו, נערך על ידי הבנים והבנות של מעמד הפועלים, מודפס ומופץ בידי פועלים-בני-פועלים, הגאים במשפחתם האצילה ובמסורת המהפכנית האצילה של משפחתם. הזדמן לי לשאול מכר מתושבי חיפה הוותיקים: "מה אתם מדברים על הבנות שלנו, העובדות בדפוס ובמערכת עם הבנים שלנו עד חצות וגם אחרי חצות?" "הבנות שלנו — ענה לי — מקנאות בהן". הרשו לי, מעל במה נכבדה זו, להודות בשם עמנו כולו, זה אשר בתוך הקו הירוק וזה אשר נשארה רעננה וירוקה תקוותו לשלום הצודק, בשם כל כוחות הקידמה בארצנו, לעובדי "אל-אתיחאד", במערכת ובהנהלה, בדפוס ובהפצה, על הצלחתם, בוקר בוקר, בבצוע המשימה הקשה, הרגישה והמורכבת, אשר הוטלה עליהם מטעם מפלגתם ועמם.

אין אני בא לטייח כשלונות ומחדלים בעבודתנו ב"אל-אתיחאד". האמת היא, כי חשפנו את כשלונותינו מעל דפי העתון, ולא פעם אחת. בכוונתי כעת להדגיש שני דברים:

האחד, שהוצאת עתון יומי היא משימה חדשה לגמרי, שטרם התנסינו בה: לספק את העתון למנויים בוקר-בוקר, בכל הערים והכפרים הערביים, וברוב חלקי הארץ מ"דן ועד באר-שבע", כפי שהיינו אומרים לפני מלחמת '67 והופעת "ארץ ישראל השלמה". לא כל חברי המפלגה, אשר נושאים בעול רכישת המנויים, מבינים כי אי-אפשר לבצע משימה חדשה כזו בלי אירגון קפדני ובלי להקים מנגנון מודרני, העובד בדייקנות של שעון. מי שלא התנסה בהוצאת עתון יומי ובהפצתו בוקר-בוקר במועד איננו מבין עד עומקה את אימרתו המפורסמת של לנין בדבר התפקיד המארגן של עתון קומוניסטי. עבודה מפלגתית חשובה זו לפעמים אינה מוחשית לגבי כלל המפלגה. לעיתים קורה שאירגוני המפלגה אינם מתחשבים בעבודה הממושכת, ולפעמים במשך 12 שעות ויותר ביום, של החבר העובד במערכת "אל-אתיחאד". נסיון שלוש השנים של הוצאת "אל-אתיחאד" כעתון יומי מצביע על הצורך לדון מחדש בצורה היעילה ביותר של ארגון חברי המערכת, ואולי גם של החברים העובדים בדפוס "אל-אתיחאד", בתא מפלגתי.

הדבר השני הוא הצורך בעירנות מתמדת, כדי להדוף את ההתקפה של השלטון הריאקציוני ועושי דבריו על העתונות הקומוניסטית, ובאופן מיוחד על "אל-אתיחאד", אחרי הפיכתו לעתון היומי היחיד בשפה הערבית בישראל, ואחרי שהממשלה נאלצה להפסיק את הופעתו של היומן הממשלתי בשפה הערבית, "אל-אנבא". מי שמעלים עין מהתקפה מתמדת זו, המתבטאת בדרכים שונות, ישירות ובלתי ישירות, הוא מטומטם או שהוא מנסה לטמטם אחרים. מבינים אנו שדברים אלו מופנים, קודם-כל, לכתובתה של המערכת, לכל עובד במערכות העתונות הקומוניסטית, אחד-אחד.

אך דווקא ההתקפה הבלתי-ישירה על העתונות הקומוניסטית היא ההתקפה המסוכנת ביותר. לא בהיסח-דעת הפיץ היומן הממשלתי "אל-אנבא", כל השמצה אישית נגד עורכי "אל-אתיחאד", אשר הופיעה בשבועון "התנועה המתקדמת" בשפה הערבית. הממונה הידוע לשימצה, על מחוז הצפון, ישראל קניג, לא היה הממציא של שיטת ההשמצות הזאת נגד מנהיגי-העם הקומוניסטיים, כפי שהשלטון הריאקציוני והמדיניות הגזענית בישראל אינם המצאה ישראלית. הקומוניסטים בעולם כולו התנסו בשיטת התנכלויות זו, ויכלו לה, אם כי אינני יודע איך התגברו עליה. אשר לתוצאות השימוש בשיטה זו בישראל, נגד עתוננו והנהגת מפלגתנו, יש לנו הזכות לומר, כי כלל חברי המפלגה, כלל חברי החזית — המוני-העם — נוקטים בהמצאה היעילה ביותר: פְּגָבוּר ההשמצות — גוברת ההערכה העממית לעתון ולהנהגת המפלגה. הלא עם זה למד, מדורי-דורות, את השיר הקלאסי: "כאשר אני מושמץ על ידי אדם לא-מושלם, אני רואה בזה הוכחה שאני שלם עם עצמי".

האמת היא שאנו שלמים עם עצמנו כל זמן שאנו שלמים עם מפלגתנו, אשר איננה רק צודקת, אלא גם אמיצה. הלויאליות הקומוניסטית היא סך-הכל של הלויאליות של כל חבר לגבי כל חברי המפלגה.

העתונות הקומוניסטית היא הבימה הגבוהה ביותר אשר ממנה יכולים אנו

להגיע אל כל שכבות העם ולגייסן למערכות הדמוקרטיות העומדות לפנינו. היא, באותו זמן, אחריות כבדה וישירה, הנבחנת יום-יום, של הקומוניסטים לגבי גורל מפלגתם ועמם. אנו גאים במפלגתנו ובעמנו, על יכולתם לספק את העובדים המתאימים להוצאת עתון קומוניסטי, להדפסתו ולהפצתו בימים אלה, בזמן הזה, ובארץ הזאת.

העניין הצודק של שני עמינו, עניין הדמוקרטיה, השוויון והשלום הצודק — מגיע יום-יום באמצעות "אל-אתיחאד" ליותר מתשעת אלפים קוראים וליותר משלושים ארצות.

אנו מודים למפלגה האחות הראשית, המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות, על שאיפשרה לסטודנטים שלנו ולכלל קוראי הערבית בברית-המועצות לקבל את "אל-אתיחאד" יום-יום. אנו מודים לכל המפלגות האחיות ולכל הידידים בחוץ-לארץ על ההערכה שהם רוחשים לעתונות הקומוניסטית בישראל. הערכה יקרת-ערך זו עוזרת לנו להתגבר על כל מכשול ולצעוד קדימה בשכלול הנשק המהפכני-ציבורי החד של העתונות הקומוניסטית, ובראשה — "זו-הדרך" ו"אל-אתיחאד".

אנו ב"אל-אתיחאד" כעת בני 42. פירושו של דבר, כי איננו עוד ילדים. יש לנו נסיון עשיר, שאם נשתמש בו ונעביר אותו הלאה, נקיים את חובתנו כלפי המפלגה והעם.

הרשו לי לסיים בהשוואה מעניינת: קראנו לאחרונה ב"זו-הדרך" ידיעה על עיתון יומי של מפלגה אחות בארץ קפיטליסטית במזרח. מספר תושבי ארץ זו הוא מאה מליון. העתון היומי של המפלגה האחות, המופץ בשיטת המנויים שלנו, מופץ בשלושה מיליון עותקים, והמפלגה האחות הציבה בפניה מטרה: להגיע לארבעה מיליון עותקים ליום. אם נעשה השוואה פשוטה נגיע למסקנה, כי כדי להגיע לאותו שיעור קוראים, עלינו לרכוש 18 אלף מנויים בתוך הארץ. אנו כבר הגענו למספרים מכובדים של הפצה, אך נשאלת השאלה: האין אנו מסוגלים להגיע ולו לעשרת אלפים מנויים? האין חברי המפלגה מסוגלים לזה? האין העם הזה מסוגל לזה? מי שעורך ועידה כזו וחובק את התקווה של ועידה זו, מי שיש מאחוריו היסטוריה כזאת ולפניו משימות כאלו — מסוגל ויכול גם להשיג מטרה כזאת. גם המשימה הזו, בדומה להפיכת "אל-אתיחאד" לעתון יומי, היא דבר מחוייב המציאות — המציאות הקיימת והמציאות שתבוא. הלא "אל-אתיחאד" הוא אנו-אתם.